

RICK RIORDAN

BOHOVIA
OLYMPU
NEPTÚNOV SYN

FRAGMENT

PERCY
JACKSON
VOJNÉ POKRÁČOVANIE
ÚSPEŠNEJ SÉRIE

Bohovia Olympu

Neptúnov syn

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Neptúnov syn – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BOHOVIA
OLYMPU
NEPTÚNOV SYN

2

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus 2 – The Son of Neptune*

Copyright © Rick Riordan, 2011

Cover Illustration by Steve Stone

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2014

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

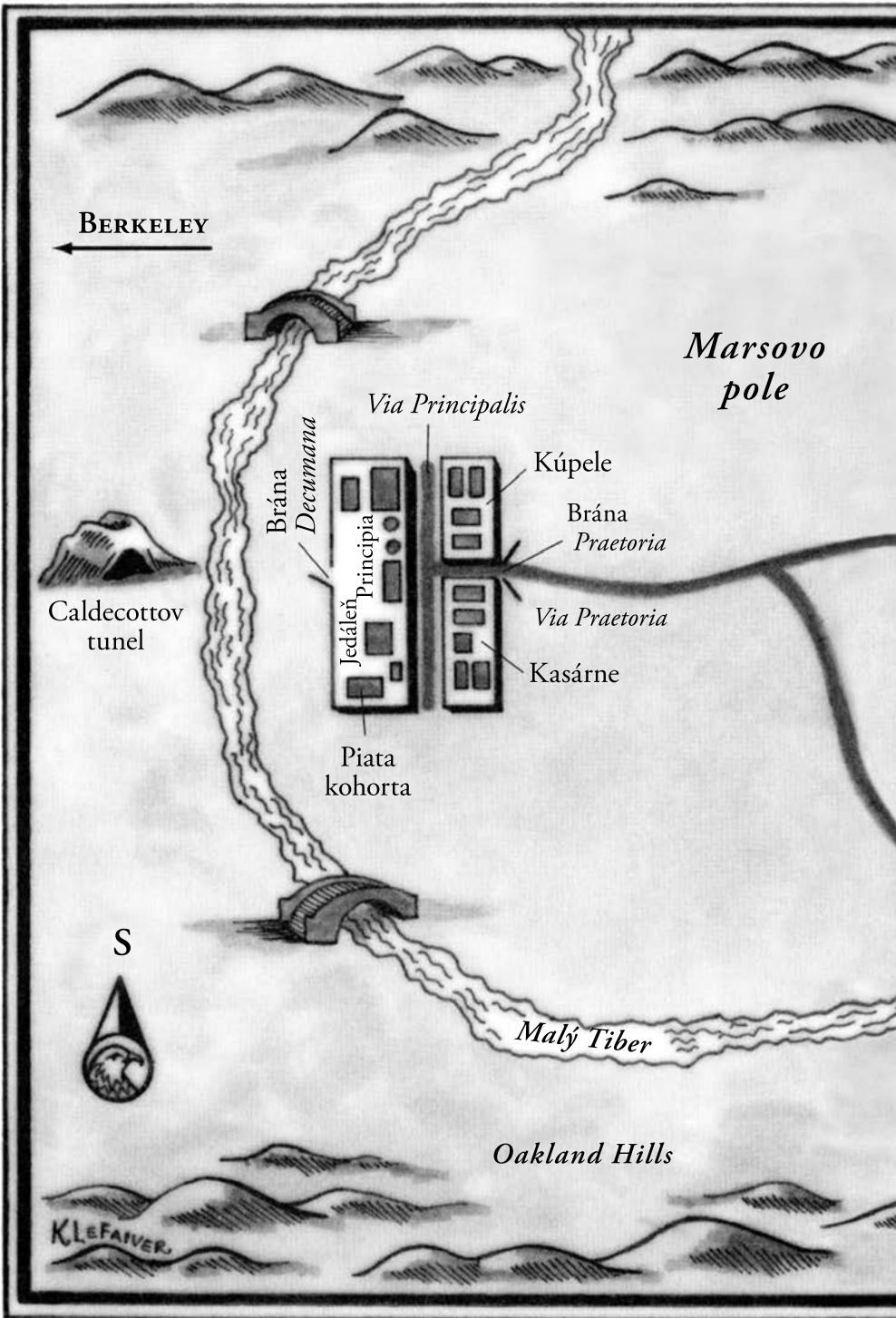
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3054-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3230-7 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3231-4 (1. zverejnenie, 2022) (mobí)

ISBN e-knihy 978-80-566-3229-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre Becky, ktorá sa so mnou delí o útočisko v Novom Ríme.
Ani Héra by ma nikdy nedonútila na teba zabudnúť.*

BERKELEY

*Marsovo
pole*

Via Principalis

Kúpele

Brána
Praetoria

Via Praetoria

Kasárne

Piata
kohorta

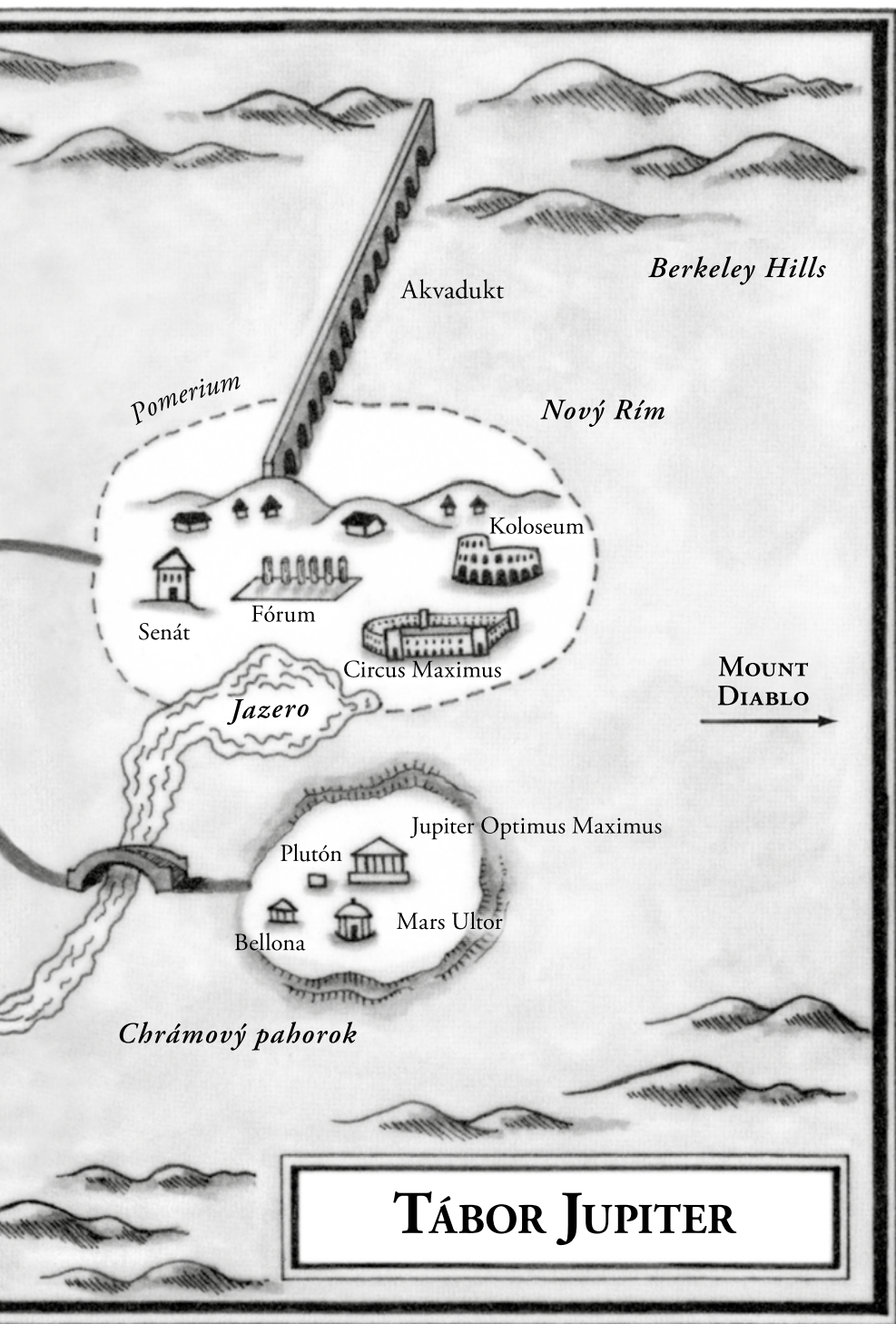
Caldecottov
tunel

S

Malý Tiber

Oakland Hills

KLEFAIVER.

TÁBOR JUPITER

PERCY

Tie ženské s hadími vlasmi začínali Percyho fakt otravovať.

Mali zahynúť už pred tromi dňami, keď na ne vysypal debničku bowlingových gúľ na trhovisku v Nape. Mali umrieť pred dvoma dňami, to ich prešiel policajným autom v meste Martinez. A *definitívne* mali umrieť dnes ráno v parku Tilden, lebo im odrezal hlavy.

Bez ohľadu na to, koľko ráz ich Percy zabil a koľko ráz sa mu rovno pred očami rozpadli, tvorili sa donekonečna ako zhubné obrie chuchvalce prachu. A zdalo sa, že im neutečie.

Dostal sa na vrchol kopca a lapal po dychu. Kedy ich zabil naposledy? Asi pred dvoma hodinami. Dlhšie nikdy mŕtve nevydržali.

Posledných pár dní skoro nespal. Jedol všetko, čo sa mu dostalo pod ruku – gumové medvedíky z automatu, vysušené praclíky a dokonca aj plnené kukuričné placky z fast foodu (tak hlboko ešte nikdy neklesol). Oblečenie mal roztrhané, obhorené a postriekané slizom oblúd.

Takto dlho prežil len vďaka tomu, že tie dve ženské s hadími vlasmi – *Gorgóny*, tak si vraveli – ho zrejme tiež nevedeli zabiť. Ich pazúry mu nedokázali prerezať kožu. Zuby sa im lámali, len čo sa pokúsili doňho zahryznúť. No Percy už nebude vládať bežať dlho. Čoskoro sa zrúti od vyčerpania a potom – aj keď ho *Gorgóny* zatiaľ nezabili, iste si nájdu nejaký spôsob.

Kam utiecť?

Obzeral sa vôkol seba. V inej situácii by sa možno kochal takým výhľadom. Po jeho ľavici sa rozprestierali zlatisté kopce vyšperkované jazerami, lesmi a niekoľkými stádami kráv. Po pravej strane sa ťahali smerom na západ roviny miest Berkeley a Oaklandu – rozľahlé šachovnice štvrtí s niekoľkými miliónmi ľudí. A tým by sa asi nepáčilo, keby im pokojné ráno pokazili dve obludy a zababraný poloboh.

Ďalej na západe sa pod striebřistým oparom ligotal Sanfranciský záliv. Stena hmly za ním pohltila väčšinu San Franciscu, ušetrila iba vrcholky mrakodrapov a veže mosta Golden Gate.

Percyho sa zmocnil zvláštny smútok. Čosi mu našepkávalo, že už v San Franciscu bol. To mesto malo niečo spoločné s Anabeth – jediným človekom, ktorého si pamätal zo svojej minulosti, aj keď iba zúfalo matne. Tá vlčica mu slúbila, že sa s ním opäť stretne a vráti mu pamäť – *ak* bude jeho putovanie úspešné.

Má sa pokúsiť prejsť záliv?

Lákalo ho to. Hneď za obzorom cítil silu oceánu. Voda mu vždy dodávala silu, najmä slaná voda. Zistil to pred dvoma dňami, keď zaškrtil jednu morskú prišeru v úžine Carquinez. Keby sa dostal k zálivu, mohol by si tam vybudovať posledný

úkryt. Možno by sa mu tam dokonca podarilo utopiť Gorgóny. No pobrežie bolo vzdialené najmenej tri kilometre, musel by prejsť celým mestom.

Váhal ešte z iného dôvodu. Vlčica Lupa ho naučila zbystriť zmysly – veriť inštinktom, a tie ho ťahali na juh. Jeho orientačný radar teraz pípala ako šialený. Koniec putovania bol blízko – mal ho už skoro pod nohami. Ale ako to? Hore na kopci nič nebolo.

Vietor sa zmenil. Percy zachytil kyslý hadí pach. O sto metrov nižšie sa niečo pohybovalo v lese – lámali sa vetvičky, šušťalo lístie, čosi tam syčalo.

Gorgóny.

Percy už milióny raz oľutoval, že majú taký dobrý čuch. Vždy tvrdili, že ho *vycítia*, lebo je poloboh – syn nejakého starého rímskeho boha. Percy sa skúšal vyvárať v blate, brodil sa cez potoky, dokonca nosil vo vreckách osviežovače vzduchu, že voňal ako nové auto; ale pach poloboha sa zrejme nedal len tak ľahko zamaskovať.

Dovliekol sa na západnú stranu vrška. Svah bol príliš strmý na to, aby sa z neho dalo zostúpiť. Klesal asi tridsať metrov dole, rovno k streche bytového komplexu vstavaného do úbočia. O ďalších pätnásť metrov nižšie sa pod kopcom ťahala cesta smerom k Berkeley.

Super. Žiadna iná cesta z kopca neviedla. Zahnal sám seba do slepej uličky.

Pozoroval rad áut prúdiaci na západ k San Franciscu a túžil v niektorom z nich sedieť. Potom si uvedomil, že cesta musí prechádzať pod kopcom. Musí tam byť tunel... rovno pod jeho nohami. Jeho vnútorný radar teraz úplne zošalel. *Bol* na

správnom mieste, iba veľmi vysoko. Musí preskúmať ten tunel. Potrebuje zísť dolu na cestu – a rýchlo.

Sňal si z chrbta batoh. Na trhovisku v Nape sa mu podarilo ukoristiť množstvo zásob: prenosné GPS, lepiacu pásku, zapalovač, lepidlo, fľašu na vodu, karimatku, pohodlný vankúšik Panda (poznáš z TV reklamy) a švajčiarsky armádny nožík – skoro všetko, čo si moderný poloboh môže želať. No nemal nič, čo by poslúžilo ako padák alebo sánky.

Takže mu zostávali dve možnosti: buď skočiť tridsať metrov dolu a zabiť sa, alebo zostať a bojovať. Oboje znelo dosť úboho.

Zahrešil a vytiahol z vrečka pero.

Nevyzeralo nijako zvláštne, iba ako obyčajné lacné pero, ale keď ho Percy otvoril, stal sa z neho nablýskaný bronzový meč. Čepel bola dokonale vyvážená. Kožená rukoväť mu sedela v dlani ako vyrobená na mieru. Na jej kryte bolo vyryté staro-grécke slovo, ktoré Percy napočudovanie poznal: *Anaklusmos*.

Zobudil sa s tým mečom prvú noc vo Vlčom dome – pred dvoma mesiacmi? Alebo to bolo skôr? Stratil už prehľad. Zistil, že sa nachádza na dvore vypáleného domu uprostred lesov, má na sebe krátke nohavice, oranžové tričko a na krku kožený remienok s niekoľkými čudnými hlinenými guľôčkami. V ruke zvieral meč, ale nevedel, ako sa tam dostal. Iba nejasne tušil, kto vlastne je. Bol bosý, premrznutý a zmätený. A potom prišli vlky...

Známy hlas hneď vedľa neho ho vrátil späť do reality: „Tu si!“

Percy sa odtackal od Gorgóny, skoro sa skotúlal zo svahu. Bola to tá usmievavá – Stehno.

Jasné, samozrejme, že sa nevolala Stehno. Percy si uvedomoval, že je dyslektik, lebo sa mu písmená pri čítaní prehadzovali.

Keď tú Gorgónu videl prvý raz, stála na trhu ako hosteska s veľkým zeleným nápisom: *Vitajte! Volám sa STHENO*, a on si myslel, že je tam *STEHNO*.

Cez kvietkované šaty mala ešte vždy prehodenú zelenú zamestnaneckú vestu trhovníčky. Keď sa jej človek díval iba na telo, povedal by, že je to nejaká bacuľatá stará babka – kým neskľzol pohľadom nižšie a neuvidel kohútie nohy. Alebo kým si nevšimol bronzové diviacie kly vyrážajúce z kútikov úst. Oči jej horeli dočervena a namiesto vlasov mala prepletené hniezdo svetlozelených hadov.

A čo bolo na nej najhroznejšie? Ešte vždy držala tú veľkú striebornú tácku so vzorkami zadarmo: s chrumkavými taštičkami s párkom a syrom. Tácka už bola celá dierkovaná po tom, čo ju Percy toľko ráz zabil, ale vzorky vyzerali stále dokonale. Stheno ich vláčila po Kalifornii, aby mohla Percymu ponúknuť desiatu, kým ho zabije. Nevedel, prečo to robí, ale keby niekedy potreboval brnenie, vyrobil by si ho z tých taštičiek. Boli nezničiteľné.

„Dáš si?“ ponúkla ho Stheno.

Percy sa po nej zahnal mečom. „Kde máš sestru?“

„Ale choď, schovaj ten meč niekam!“ vyzvala ho Stheno. „Predsa už dobre vieš, že nás ani božský bronz nadhlo nezabije. Ponúkni sa taštičkou! Tento týždeň sú v akcii a nerada by som ťa zabila s prázdny žalúdkom.“

„Stheno!“ Druhá Gorgóna sa objavila po Percyho pravici tak rýchlo, že nestihol zareagovať. Našťastie nazlostene zízala na sestru a jeho si nevšímala. „Povedala som ti, aby si sa k nemu prikradla a hneď ho zabila!“

Stheno zamrzol úsmev na perách. „Ale, Euryalé... Nemôžem mu najprv ponúknuť vzorku zadarmo?“

„Nie, ty debilka!“ Euryalé sa obrátila k Percymu a vycerila tesáky.

Vyzerala celkom ako jej sestra, okrem vlasov; namiesto zelených vreteníc mala kľbko červeno-čiernych hadov. Pracovnú vestu, kvietkované šaty a dokonca aj kly zdobili nálepky s päťdesiatpercentnými zľavami. Na odznaku za menom bolo napísané: *Ahoj! Volám sa ZDOCHNI, TY POLOBOŽSKÁ ŠPINA!*

„Bola to poriadna naháňačka, Percy Jackson,“ vyhlásila Euryalé. „Teraz si však v pasci a my sa pomstíme!“

„Syrové taštičky s párkom dnes iba za dva doláre deväťdesiatdeväť,“ dodala Stheno úslužne. „Oddelenie potravín, ulička číslo tri.“

Stheno sa na sestru zaškerila, čo s tými obrími bronzovými kľami nebola hračka. „Čo ty na to?“

„Nie!“ Euryalé sa zabodla červeným pohľadom do Percyho. „Mne je jedno, čo si pamätáš, syn boha mora. Cítim z teba Medúzinu krv. Áno, je to slabé, niekoľko rokov staré, ale *ty* si bol ten posledný, kto ju porazil. A *doteraz* sa nevrátila z Tartaru. Za to môžeš ty!“

Percy tomu vôbec nerozumel. Celá tá vec so smrťou a návratom z Tartaru bola preňho španielska dedina. Samozrejme, nerozumel ani tomu, ako sa pero môže zmeniť na meč alebo že sa obludy vedia maskovať niečím, čomu sa vraví hmla, alebo že on sám je syn nejakého päťtisíc rokov starého boha pokrytého fúzonôžkami. Ale *veril* tomu. Aj s vymazanou pamäťou vedel, že je poloboh, rovnako ako to, že sa volá Percy Jackson. Od prvého rozhovoru s vlčicou Lupou prijal bláznivý svet bohov a príšer za svoj. Hrozné.

„A čo s touto patovou situáciou?“ spýtal sa. „Ja nemôžem

zabiť vás a vy nemôžete zabiť mňa. Keby ste boli sestry Medúzy – tej Medúzy, ktorá menila ľudí na kameň –, nemal by som už dávno skamenieť?“

„Títo hrdinovia!“ vyprskla Euryalé znechutene. „Vždy začnú s týmto, presne ako naša mama: ‚Prečo neviete premeniť ľudí na kameň? Vaša sestra vedela zmeniť ľudí na kameň.‘ No, bohužiaľ ťa sklame, chlapče! To bolo iba Medúzino prekliatie. *Ona* bola tá najodpornejšia z našej rodiny. Mala najväčšie šťastie!“

Stheno sa zatváрила dotknuto. „Mama vravela, že najodpornejšia som *ja*.“

„Ticho!“ vyštekla Euryalé. „A pokiaľ ide o teba, Percy Jackson, je to pravda, že nesieš Achillovo znamenie. Preto je ťažšie ťa zabiť. No neboj sa. My si cestu nájdeme.“

„Aké znamenie?“

„Achillovo,“ zopakovala Stheno veselo. „Och, ten bol *úžasný*. Ako dieťa ho namočili do rieky Styx, vieš, takže bol nezraniteľný, až na malý kúsok na päte. A to sa stalo aj s tebou, miláčik. Niektorí ťa musel namočiť do Styxu a teraz máš kožu ako zo železa. Ale bez obáv, hrdinovia ako ty majú vždy slabé miesto. Stačí ho nájsť a potom ťa zabijeme. Nebude to super? Daj si taštičku!“

Percy sa snažil uvažovať. Nepamätal si, že by sa namočil do rieky Styx. Ale veď si nepamätal skoro nič. Nezdalo sa mu, že má kožu ako zo železa, ale to by vysvetľovalo, prečo tak dlho odoláva Gorgónam.

Možno keby sa jednoducho skotúlal z tej hory... prežil by? Nechcelo sa mu riskovať – nemá nič, čím by pád spomalil, nijaké sane ani...

Zadával sa na Stheninu veľkú striebornú táciu so vzorkami zadarmo.

Hmmm...

„Predsa len ochutnáš?“ zaujímala sa Stheno. „To je rozumné, miláčik. Pridala som do nich trochu gorgónskej krvi, aby si mal rýchlu a bezbolestnú smrť.“

Percymu sa stiahlo hrdlo. „Ty si do tých taštičiek pridala vlastnú krv?“

„Iba trošku.“ Stheno sa usmiala. „Malý zárez do ruky, ale je to od teba milé, že sa zaujímaš. Aby si vedel, krv z našej pravej strany všetko vylieči, ale krv z tej ľavej je smrteľná...“

„Ty trúba!“ zvriskla Euryalé. „To mu nemáš vraviť! Čo myslíš, že tie taštičky zje, keď mu prezradíš, že sú otrávené?“

Stheno to ohromilo. „Nie? Ale veď som mu sľúbila, že to bude rýchle a bezbolestné.“

„O to nejde!“ Euryalé sa nechty zmenili na pazúry. „Zabijeme ho kruto – budeme doňho jednoducho sekať, kým nenájde jeho slabé miesto. Keď porazíme Percyho Jacksona, budeme slávnejšie ako Medúza! Naša patrónka nás štedro odmení!“

Percy zovrel meč. Musí si tú akciu dokonale naplánovať – niekoľko sekúnd zmätku, schytiť tácku ľavou rukou...

Nech si ďalej rozprávajú, pomyslel si Percy.

„Kým ma rozsekáte na kusy,“ začal, „kto je tá patrónka, o ktorej hovoríte?“

Euryalé sa zaškerila. „Bohyňa Gaia, samozrejme! Tá, ktorá nás priviedla naspäť zo zabudnutia! Stretnutia s ňou sa nedožiješ, ale tvoji priatelia pod nami čoskoro pocítia jej hnev. Už teraz jej vojská pochodujú na juh. Na sviatok Fortuny sa sem dovalia a polobohovia padnú ako... ako...“

„Ako naše ceny na trhu!“ dokončila Stheno.

„Pfff!“ oborila sa Euryalé na sestru.

Percy sa chopil príležitosti. Schytil Stheninu tácku, až sa otrávené taštičky rozleteli, zahnal sa mečom a Euryalé rozsekol na polovicu.

Zdvihol tácku a Stheno sa ocitla zoči-voči vlastnému umasťenému odrazu.

„Medúza!“ zjačala.

Jej sestra Euryalé sa rozsypala na prach, no hneď sa začala obnovovať ako nezmar.

„Stheno, ty blázon!“ zachrčala, len čo jej z kôpky prachu napoly vyrástla tvár. „To je iba tvoj vlastný odraz! Pust' sa doňho!“

Percy udrél kovovou táckou Stheno do hlavy a Gorgóna upadla do bezvedomia.

Strčil si tácku pod zadok, v duchu sa pomodlil k tomu rímskemu bohovi, ktorý je patrónom šialených sánkarských vylovení, a spustil sa zo svahu.

PERCY

Keď sa rúтите z kopca osemdesiatkilometrovou rýchlosťou a v polovici si uvedomíte, akú ste urobili hlúposť, je už neskoro.

Percy sa horko-ťažko vyhol stromu, odrazil sa od skaly, obrátil sa okolo vlastnej osi a nezadržateľne sa hnal k diaľnici. Tá sprostá tácka nemala posilňovač riadenia.

Počul vreskot sestier Gorgón a hore na kopci si všimol koralové hady na hlave Euryalé, no nemal čas sa tým zaoberať. Strecha budovy dolu sa približovala ako prova bojovej lode. Čelná zrážka o desať, deväť, osem...

Podarilo sa mu zvrtnúť na bok, aby si pri náraze nezlámал nohy. Tácka preskákala po streche a vymrštila sa do vzduchu. Odletela na jednu stranu, Percy na druhú.

Kým padal k ceste, v hlave mu prebleskol strašný scenár. Jeho telo sa rozpľasne na skle nejakého terénneho auta a nazúrený chlap za volantom sa ho pokúsi striasť stieračmi. *Z neba padajú debilní pubertiaci! To mi ešte chýbalo! Aj tak už meškám!*

Ako zázrakom ho nápor vetra odviaľ nabok – práve tak, že

sa vyhol ceste a zrútil sa do krovia. Nebolo to mäkké pristátie, ale lepšie ako asfalt.

Percy zastonal. Mal chuť ležať a omdlieť, ale musel ísť ďalej. Pozviechal sa na nohy. Ruky mal doráňané, ale zdalo sa, že si nič nezlomil. Batoh mu zostal. Pri tej šialenej jazde prišiel o meč, no vedel, že sa mu nakoniec znovu objaví vo vrecku ako pero. Patrílo to k jeho kúzl.

Zadíval sa na kopec. Gorgóny s pestrými hadími vlasmi a v bleдозelených vestách sa nedali prehliadnuť. Postupovali z kopca, pohybovali sa pomalšie ako Percy, ale omnoho obratnejšie. Tie slepačie nohy museli byť na lezenie ideálne. Percy odhadoval, že mu zostáva asi tak päť minút, kým sa k nemu dostanú.

Vysoký plot z pletiva vedľa neho oddeloval cestu od kľukatých uličiek, útulných domčekov a vysokých eukalyptov. Bol tam zrejme preto, aby bránil ľuďom dostať sa na cestu a vyvádzať tam hlúposti – ako napríklad vchádzať na tácke do rýchleho pruhu –, no pletivo bolo samá diera. Percy cez jednu z nich ľahko preklzol. Mohol by si nájsť auto a odísť na západ k oceánu. Nerád kradol autá, ale keď mu šlo o život, v priebehu niekoľkých týždňov si ich zopár „vypožičal“ vrátane jedného policajného. Chcel ich vrátiť, ale nijaké vozidlo dlho nevydržalo.

Pozrel na východ. Ako čakal, o necelých sto metrov ďalej sa cesta zarezávala do úpätia kopca. Ako očné jamky obrej lebky naňho zízali dve ústia tunela, jedno pre každý smer. Uprostred, kde by mal byť nos, vybiehala zo svahu betónová stena s kovovými dverami ako vstupom do bunkra.

Mohol to byť údržbársky tunel. To by si asi pomysleli smrteľníci, keby si vráta vôbec všimli. No tí nemohli vidieť cez hmlu. Percy vedel, že tá brána skrýva niečo viac.

Po bokoch stáli dve postavy v brnení. Mali na sebe čudesnú zmes chocholatých rímskych prilbíc, náprsných pancierov, zbraní, riflí, fialových tričiek a bielych tenisiek. Strážca napravo vyzeral ako dievča, aj keď sa to v brnení dalo ťažko rozoznať. Ten naľavo bol zavalitý chalan s lukom a puzdrom so šípmi na chrbte. Obaja držali dlhé drevené palice so železnými hrotmi, pripomínajúce staromódne harpúny.

Percyho vnútorný radar kvílil ako šialený. Po tej skúške strašných dní sa konečne ocitol pri celi. Inštinkty mu našepkávali, že ak sa dostane za bránu, bude v bezpečí – prvý raz od chvíle, keď ho vlčica poslala na juh.

Tak prečo sa mu nechcelo vojsť?

O kúsok vyššie sa Gorgóny šplhali po streche bytového komplexu. Boli iba na tri minúty od neho – možno aj menej.

Čosi v ňom sa chcelo rozbehnúť k bráne v kopci. Musel by sa dostať do stredu cesty, tam to stihne raz-dva. Zvládne to prv, než sa k nemu Gorgóny dostanú.

No niečo v ňom zase chcelo zamieriť na západ k oceánu. Tam by bol v bezpečí. Tam by mal najväčšiu silu. Z rímskych strážcov pri bráne bol nesvoj. Voľačo mu našepkávalo: *Toto nie je tvoje teritórium. Toto je nebezpečné.*

„Jasné, máš pravdu,“ ozval sa nejaký hlas vedľa neho.

Percy sa strhol. Najskôr mu zišlo na um, že sa k nemu znovu zakradla Stheno, ale tá stará dáma, ktorá sedela v kroví, bola ešte odpudivejšia ako Gorgóna. Vyzerala ako hipisáčka pohodená do jarku pri ceste asi tak pred štyridsiatimi rokmi, kde odvtedy zbierala smeti a handry. Mala na sebe batikované šaty, roztrhané deky a igelitky. Kučeravá sivohnedá štica pripomínala penu z piva a mala ju stiahnutú dozadu členkou so

symbolom mieru. Na líkach mala bradavice a materské znamienka. Keď sa usmiala, odhalila presne tri zuby.

„To nie je údržbársky tunel,“ prezradila mu. „Je to vchod do tábora.“

Percymu prešiel po chrbte mráz. Tábor. Áno, odtiaľ pochádza. Z tábora. Možno je to jeho domov. Možno je tu niekde blízko Annabeth.

No zdalo sa mu, že niečo nie je v poriadku.

Gorgóny boli ešte vždy na streche domu. Potom Stheno potešene zakrákala a ukázala smerom k Percymu.

Hipisácka starena povytiahla obočie. „Nemáš veľa času, dieťa. Musíš sa rozhodnúť.“

„Kto ste?“ spýtal sa Percy, no sám nevedel, či to chce zistiť. Posledné, čo by potreboval, bol ďalší neškodný smrteľník, z ktorého sa vykľuje obluda.

„No, môžeš ma volať June.“ Starej dáme zažiarili oči, akoby vyslovila výborný vtíp. „Je predsa jún, nie? Podľa mňa nazvali tento mesiac!“

„Jasné... Pozrite, mal by som ísť. Blížia sa dve Gorgóny. Nechcem, aby vám ublížili.“

June sa chytila za srdce. „Aké milé! Patrí to však k tvojej voľbe!“

„Mojej voľbe...“ Percy sa nervózne pozrel ku kopcu. Gorgóny si stiahli zelené vesty. Z chrbta im vyrástli krídla – malé netopierie krídla lesklé ako mosadz.

Odkedy mali *krídla*? Možno sú iba na okrasu. Možno sú primálne na to, aby dokázali vyniesť Gorgóny do vzduchu. Potom obidve sestry zoskočili z bytového domu a rozleteli sa k nemu.

Výborne. Už chýbalo iba toto.

„Áno, k tvojej voľbe,“ potvrdila June, akoby sa ani neponáhľala. „Mohol by si ma tu nechať napospas Gorgónam a zamieriť k oceánu. Dostaneš sa tam bezpečne, to ti zaručujem. Gorgóny sa veľmi rady pustia do mňa a teba nechajú ísť. V mori ťa nebude obťažovať žiadna obluda. Môžeš začať nový život, dožiť sa požehnaného veku a uniknúť mnohým bolestiam a trápeniam, ktoré máš pred sebou.“

Percy vedel, že sa mu tá druhá možnosť páčiť nebude. „Alebo?“

„Alebo urobíš dobrý skutok pre starú dámu,“ zaškerila sa. „Odnes ma so sebou do tábora.“

„Odnieť vás?“ Percy dúfal, že si z neho ťahuje. Potom si June vyhrnula sukne a odhalila spuchnuté fialové nohy.

„Sama sa tam nedostanem,“ vysvetlila. „Odnes ma do tábora – cez cestu, cez tunel a cez rieku.“

Percy netušil, akú rieku má na mysli, ale neznelo to jedno-ducho. June sa mu zdala dosť ťažká.

Gorgóny už boli sotva päťdesiat metrov od nich – kĺzali sa k nemu bez náhlenia, akoby vedeli, že lov sa blíži ku koncu.

Percy pozrel na starú dámu. „A do toho tábora vás mám odnieť, lebo...“

„Lebo je to láskavosť!“ poučila ho. „A ak to neurobíš, bohovia zomrú, náš známy svet zanikne a všetci z tvojho starého života zahynú. Iste, ty si na nich už nespomenieš, takže ti to nebude ani prekážať. Budeš v bezpečí na dne mora...“

Percy preglgol. Gorgóny veselo zaškriekali a plachtili k svojej koristi.

„Keď pôjdem do tábora,“ spýtal sa, „získam naspäť svoje spomienky?“

„Nakoniec áno,“ prikývla June. „No varujem ťa, budeš toho musieť veľa obetovať! Stratíš Achillovu schopnosť. Pocítiš bolesť, trápenie, smútok, aké si ešte nezažil. Ale možno dostaneš šancu zachrániť svojich priateľov a rodinu, získať naspäť starý život.“

Gorgóny im krúžili rovno nad hlavami. Asi si prezerali starenu, usilovali sa zistiť, čo je to za nového hráča, prv než zaútočia.

„A čo tí strážcovia pri bráne?“ zisťoval Percy.

June sa usmiala. „Tí ťa pustia, môj milý. Tým dvom môžeš veriť. Tak čo povieš? Pomôžeš bezbrannej starej žene?“

Percy pochyboval, že June je bezbranná. Prinajhoršom to bola pasca. Prinajlepšom nejaká skúška.

Percy skúšky nenávidel. Odvtedy, čo stratil pamäť, bol celý jeho život jeden veľký nevyplnený test. Bol _____ z _____. Cítil sa ako _____, a keby ho obludy chytili, bol by _____.

Potom si spomenul na Annabeth, jedinú súčasť svojho starého života, ktorou si bol istý. *Musí* ju nájsť.

„Odnesiem vás.“ Chytil starenu a nadvihol ju.

Bola ľahšia, ako čakal. Snažil sa nevnímať jej kyslý dych a mozoľnaté ruky, ktorými sa ho chytila okolo krku. Dostal sa cez hlavný pruh vozovky. Nejaký vodič zatrúbil. Ďalší vykrikol niečo, čo odniesol vietor. Väčšina však len strhla volant a zatvárala sa nazlostene, akoby sa otrhaným mladíkom nesúcim staré hipisácky krížom cez cestu museli tu v Berkeley vyhýbať každý deň.

Vznášal sa nad nimi akýsi tieň. Stheno škodoradostne zakričala: „Šikovní chalan! Našiel si si bohyňu, čo?“

Bohyňu?

June sa nadšene zachichotala a zašomrala: „Hups!“ keď ju skoro zrazilo auto.

Odniekiaľ zľava zjačala Euryalé. „Na nich! Dvaja sú lepší ako jeden!“

Percy sa rozbehol cez zvyšné jazdné pruhy. Nejakو sa mu podarilo dostať doprostred cesty a neprísť o život. Videl Gorgóny, ako zlietajú nadol, autá pod tými obludami kľučkovali. Rozmýšľal, čo asi smrteľníci vidia cez hmlu – obrovské pelikány? Vlčica Lupa mu vysvetľovala, že smrteľné mozgy sú schopné uveriť skoro všetkému – okrem skutočnosti.

Percy dobiehal k bráne v svahu. June bola každým krokom ťažšia. Búchalo mu srdce. Rebrá ho boleli.

Jeden zo strážcov vykrikol. Ten chalan s lukom založil šíp do tetivy. Percy skríkol: „Počkaj!“

No chalan nemieril naňho. Šíp preletel Percymu ponad hlavu. Jedna z Gorgón zakvílila od bolesti. Druhý strážca si pripravil kopiju a divo zamával na Percyho, aby sa poponáhlal.

Pätnásť metrov k bráne. Desať.

„Mám ťa!“ zjačala Euryalé. Percy sa obrátil, práve keď sa jej šíp zabodol do čela. Euryalé sa zrútila do rýchleho pruhu. Zrazil ju kamión a vláčil ju skoro sto metrov, ale ona sa vyšplhala na kabínu, vytiahla si šíp z hlavy a znovu vzlietla.

Percy sa dostal k dverám. „Vďaka,“ vyhrkol smerom k strážcom. „Super zásah.“

„Ako to, že ju to nezabilo?“ rozčuľoval sa lukostrelec.

„Vitaj v mojom svete,“ zašepkal Percy.

„Frank,“ ozvala sa tá dievčina. „Dovnútra s nimi, rýchlo! To sú Gorgóny.“

„Gorgóny?“ zapišťal lukostrelec. Pod prilbicou z neho nebolo

veľa vidieť, ale vyzeral robustný ako zápasník, asi tak štrnásť- či pätnásťročný. „Zadrží ich brána?“

June sa v Percyho náručí zachichotala. „Nie, nezadrží. Vpred, Percy Jackson! Cez tunel a cez rieku!“

„Percy Jackson?“ Tá strážkyňa mala tmavšiu pleť a spod prilbice jej vykúkali kučeravé vlasy. Vyzerala mladšia od Franka – asi tak na trinásť. Pošva s mečom jej siahala skoro až po členky. Napriek tomu sa zdalo, že tu velí ona. „Dobre, ty budeš poloboh, ale kto je tá...?“ Pozrela na June. „To je jedno. Chodte jednoducho dovnútra. Ja ich zdržím.“

„Hazel,“ zaprotestoval chalan. „Neblázni.“

„Bežte!“ súrila ich.

Frank zahrešil nejakým cudzím jazykom – po latinsky? – a otvoril bránu. „Podťe!“

Percy šiel za ním, potácal sa pod ťarchou starej ženy, ktorá bola *rozhodne* čoraz ťažšia a ťažšia. Netušil, ako Hazel sama zdrží Gorgóny, ale bol príliš unavený, aby protestoval.

Tunel sa zarezával do skaly a bol široký a vysoký asi ako školská chodba. Spočiatku vyzeral ako typický údržbársky koridor s množstvom elektrických káblov, výstražných nápisov a skriniek s poistkami na stenách a svetlami v drôtených krytoch na strope. Čím hlbšie sa dostávali do útrob kopca, betónová podlaha sa menila na mozaiku z kachličiek. Lampy vystriedali trstinové fakle, ktoré horeli, ale nedymili. O niekoľko metrov ďalej zbadal Percy štvorec denného svetla.

Stará dáma už bola ťažšia ako kopa vriec s pieskom. Percymu sa od námahy triasli ruky. June mrmlala akúsi latinskú pieseň, znelo to ako uspávanka, čo mu v sústredení veľmi nepomáhalo.

Za nimi sa v tuneli ozývali hlasy Gorgón. Hazel kričala. Percy mal sto chutí zložiť June na zem a rozbehnúť sa späť na pomoc tej dievčine, no potom sa celý tunel otriasol rachotom padajúcich skál. Ozvalo sa rovnaké krákanie Gorgón, ako keď na ne Percy v Nape vysypal debničku bowlingových gúľ. Obzrel sa. Západný koniec tunela bol plný prachu.

„Neskontrolujeme Hazel?“ spýtal sa.

„Tá si poradí – dúfam,“ mávol rukou Frank. „Pod zemou je dobrá. Rýchlo poďme ďalej. Už sme skoro tam.“

„Skoro kde?“

June sa zasmiala. „Vedú tam všetky cesty, dieťa. Mal by si to vedieť.“

„Do väzenia?“ nechápal Percy.

„Do Ríma, chlapče,“ vyhlásila starena. „Do Ríma.“

Percy si nebol istý, či jej dobre rozumel. Pravda, prišiel o pamäť. Cítil, že to s hlavou nemá v poriadku odvtedy, čo sa zobudil vo Vlčom dome. Bol však presvedčený, že Rím neleží v Kalifornii.

Bežali ďalej. Žiara na konci tunela silnela, až sa konečne vynorili na denné svetlo.

Percy stuhol. Pri nohách sa mu rozprestieralo niekoľko kilometrov široké údolie. Na dne kotliny sa ťahali menšie vršky, zlatisté pláne a pásy lesa. Z jazera uprostred sa vinula drobná priezračná riečka a opisovala po obvode veľké G.

Mohlo to byť kdekoľvek v severnej Kalifornii – virgínske duby, eukalypty, zlatožlté kopce a belasá obloha. V diaľke sa vo vnútrozemí vypínal veľký vrch – ako sa volal? Mount Diablo? – presne tam, kde mal byť.

Percy však cítil, akoby vošiel do nejakého tajného sveta.

Uprostred údolia pri jazere hniezdilo mestečko bielych mramorových budov s červenými šindľovými strechami. Niektoré mali kupoly a stĺporadia ako historické pamiatky. Iné vyzerali ako paláce so zlatými dverami a rozľahlými záhradami. Videl otvorené námestie s voľne stojacimi stĺpmi, fontánami a sochami. V slnečnom jase sa lesklo päťposchodové koloseum vedľa dlhej oválnej arény, zrejme pretekárskej dráhy.

Na druhej strane jazera smerom na juh bol ďalší vršok, posiaty ešte pôsobivejšími stavbami – svätyňami, súdil Percy. Rieku, vinúcu sa údolím, preklenovalo niekoľko kamenných mostov a na severe sa od kopcov k mestu ťahal dlhý rad tehlových oblúkov. Percy si pomyslel, že to vyzerá ako vyvýšená železničná trať. Potom si uvedomil, že to bude akvadukt.

Najzvláštnejšia časť údolia však ležala rovno pod ním. O necelých dvesto metrov ďalej hneď za riekou sa rozkladal akýsi vojenský tábor. Bol to štvorec so stranou dlhou asi pol kilometra, na všetkých stranách sa týčili hlinené valy, vršky lemovali ostré bodce. Okolo múrov sa ťahala suchá priekopa, tiež posiatá hrotmi. Na každom rohu sa dvíhali drevené strážne veže s hliadkami a veľkými kušami na stojanoch. Z veží viseli fialové zástavy. Na vzdialenej strane tábora sa otvárala široká brána vedúca k mestu. Na strane k rieke boli menšie zatvorené vráta. Za hradbami vládol čulý ruch: desiatky detí prúdili do kasární a zase von, nosili zbrane, leštili brnenia. Percy počul búchanie kladív v kováčskej dielni a cítil mäso opekajúce sa nad ohňom.

Niečo na tom sa mu zdalo dosť známe, ale nie celkom v poriadku.

„To je tábor Jupiter,“ oznámil Frank. „Budeme v bezpečí, len čo...“

V tuneli za nimi sa ozvali kroky. Hazel vybehla na svetlo. Bola celá pokrytá kamenným prachom a dychčala. Stratila prilbicu, kučeravé hnedé vlasy jej splývali na pleciah. Vpredu na brnení sa jej ťahali škrabance od pazúrov Gorgóny. Jedna obluda ju označovala nálepkou 50 % ZEAVA.

„Zdržala som ich,“ vydýchla. „Ale budú tu každú chvíľku.“

Frank zahrešil. „Musíme prejsť cez rieku.“

June zovrela Percymu krk ešte silnejšie. „Ó, áno, prosím. Nemôžem si namočiť šaty.“

Percy si zahryzol do jazyka. Ak je tá ženská bohyňa, potom jedine bohyňa smradľavých, ťažkých a nemožných hipisákov. Ale keď už sa s ňou dostal až sem, povlečie ju ďalej.

Je to láskavosť, povedala. A ak to neurobiš, bohovia zomrú, náš známy svet zanikne a všetci z tvojho starého života zahynú.

Ak je to skúška, nemohol si dovoliť neuspieť.

Po ceste k rieke sa niekoľko ráz potkol. Frank a Hazel ho podopierali, aby nespadol.

Dostali sa k brehu a Percy sa zastavil, aby chytil druhý dych. Prúd bol rýchly, ale rieka nevyzerala hlboká. Brány pevnosti boli na dosah.

„Bež, Hazel.“ Frank nasadil do luku dva šípy odrazu. „Odprevad' Percyho, nech ho stráže nezastreli. Teraz tie potvory zdržím zase ja.“

Hazel prikývla a vošla do prúdu.

Percy sa vybral za ňou, no niečo ho donútilo zaváhať. Za normálnych okolností vodu zbožňoval, ale táto rieka sa mu videla... silná a nie veľmi priateľská.

„Malý Tiber,“ vysvetľovala June s pochopením. „Má silu pôvodného Tiberu, rieky impéria. Je to tvoja posledná šanca

vycúvať, chlapče. Achillova schopnosť je grécke požehnanie. Na rímskom území si ju neuchováš. Tiber ti ju zmyje.“

Percy bol priveľmi vyčerpaný, aby všetkému porozumel, ale to hlavné pochopil. „Ak prejdem cez túto rieku, už nebudem mať kožu zo železa?“

June sa usmiala. „Takže, čo si vyberieš? Bezpečie, alebo budúcnosť plnú bolesti a nových možností?“

Gorgóny s jačaním vyleteli z tunela. Frank vystrelil šípy.

Hazel uprostred rieky vykrikla: „Percy, pod!“

Na strážnych vežiach sa rozozvučali lesné rohy. Stráže kričali a mierili kušami na Gorgóny.

Percy pomyslel na Annabeth. Vošiel do rieky. Chladila ho ako ľad a prúd bol omnoho prudší, než si myslel. Rozohnal sa päťami a obrie ruky vsotili Gorgóny do Tiberu. Obludy narázili na dno a rozsypali sa na prach. Iskrivé oblaky ich esencie sa chceli znovu sformovať, ale rieka ich rozprášila ako mixér. Zakrátko všetky stopy po Gorgónach zmizli s prúdom. Víry sa rozplynuli a rieka opäť pokojne plynula.

Percy stál na brehu. Z oblečenia a z kože sa mu dymilo, akoby sa namiesto v rieke vykúpал v kyseline. Cítil sa odhalený, surový... bezbranný.

Uprostred Tiberu sa potácal Frank, celý zmätený, ale inak bol v poriadku. Hazel sa k nemu prebrodila a pomohla mu na breh. Až vtedy si Percy uvedomil, ako všetci navôkol zrazu stíchli. Zízali naňho. Iba stará dáma June nevyzerala prekvapene.

„Och, to bol skvelý výlet,“ pochvalovala si. „Vďaka, Percy Jackson, že si ma priniesol do Tábora Jupiter.“

Jedno z dievčat zhíklo: „Percy... Jackson?“

Znelo to tak, akoby to meno poznala. Percy si ju premeriaval, dúfal, že uvidí známú tvár.

Bolo jasné, že šlo o vodkyňu. Cez zbroj mala prehodený fialový plášť. Hruď jej zdobili medaily. Musela byť asi tak v Percyho veku, mala tmavé prenikavé oči a dlhé čierne vlasy. Percy ju nepoznal, ale ona naňho upierala oči, akoby ho vídala v nočných morách.

June sa potešene rozosmiala. „No pravdaže. Užijete si spolu kopec zábavy!“

Potom, akoby už ten deň nebol dosť čudný, začala starena žiarieť a meniť sa. Rástla, až sa z nej stala žiarivá dvojmetrová bohyňa v modrých šatách a s plášťom okolo pliec, ktorý pripomínal koziu kožu. Tvár mala prísnu a majestátnu. V ruke držala palicu s lotosovým kvetom na konci.

Ak sa táborníci dokázali tváriť ešte ohromenejšie, zatvárali sa tak. Dievča vo fialovom plášti pokľaklo. Ostatní ho nasledovali. Jeden padol na kolená tak nemotorne, že sa skoro prebodol vlastným mečom.

Hazel prehovorila prvá: „Juno.“

Aj ona s Frankom padli na kolená a iba Percy zostal stáť. Vedel, že by si mal asi tiež kľaknúť, ale potom, čo sa s tou starou dámou tak dlho vláčil, sa mu nechcelo prejavovať jej úctu.

„Takže vy ste Juno?“ povedal. „Ak som tú vašu skúšku zložil, mohol by som dostať naspäť spomienky a svoj život?“

Bohyňa sa usmiala. „Časom, Percy Jackson, až keď uspeješ aj tu v tábore. Dnes si sa držal dobre, bol to slušný začiatok. Možno máš ešte nádej.“

Obrátila sa na ostatných. „Rimania, predstavujem vám Neptúnovho syna. Celé mesiace driemal, ale teraz sa prebral.

Jeho osud je vo vašich rukách. Sviatok Fortuny sa rýchlo blíži. Smrť treba oslobodiť, ak máte mať v boji nejakú nádej. Nesklamte ma!“

Juno sa zaligotala a rozplynula sa. Percy sa pozrel na Hazel a Franka, či mu to nejako nevysvetlia, ale tvárili sa rovnako zmätene ako on. Frank držal niečo, čo si predtým Percy nevšimol – dve hlinené fľaštičky s korkovými zátkami. Zdalo sa, že sú v nich liečivé nápoje. Percy netušil, kde sa tam vzali, ale zbadal, ako si ich Frank strčil do vrečka a pohľadom mu naznačil: *To si preberieme neskôr.*

Dievčina vo fialovom plášti podišla dopredu a ostrážito si Percyho premerala. Nemohol sa zbaviť pocitu, že by ho najradšej prebodla dýkou.

„Tak,“ vyhlásila chladne, „syn Neptúna k nám prichádza s požehnaním Juno.“

„Pozri,“ spustil Percy, „trošku ma hnevá pamäť. No, vlastne si nepamätám *vôbec* nič. Poznáme sa?“

Dievčina zaváhala. „Som Reyna, prétorka Dvanástej légie... A... nie, nepoznáme sa.“

To posledné bolo klamstvo. Percy jej to videl na očiach. Ale tiež pochopil, že by sa jej nepozdávalo, keby sa s ňou o tom dohadoval tu pred jej vojakmi.

„Hazel,“ povedala Reyna, „odveď ho dovnútra. Chcem ho vypočuť v *principii*. Potom ho pošleme k Oktaviánovi. Musíme zistiť, aké sú znamenia, kým sa rozhodneme, čo s ním urobíme.“

„Ako to myslíš,“ zamračil sa Percy, „rozhodnúť sa, čo so mnou urobíte?“

Reyna zovrela ruku na dýke. Očividne nebola zvyknutá na to, aby niekto diskutoval o jej rozkazoch. „Skôr ako niekoho

prijmeme do tábora, musíme ho vypočúť a dozvedieť sa znamenie. Juno povedala, že tvoj osud je v našich rukách. Musíme zistiť, či tá k nám bohyňa priviedla ako nového regrúta...“ Premeriavala si Percyho, akoby o tom pochybovala. „Alebo,“ riekla s väčšou nádejou, „nám dodala nepriateľa, ktorého máme zabiť.“

III

PERCY

Duchov sa Percy nebál, čo bolo dobre. Polovica ľudí v tábore bola totiž mŕtva.

Mihotajúci sa fialoví bojovníci leštili pred zbrojnicou éterické meče. Ďalší sa potľkali pred kasárňami. Mátožný chlapec naháňal po ulici mátožného psa. A veľký žiarivý chlapík s vlčou hlavou strážil pred stajňami stádo... Boli to jednorožce?

Nikto z táborníkov si duchov veľmi nevšímал, ale keď sa priblížil Percyho sprievod s Reynou na čele a Frankom a Hazel po bokoch, všetci duchovia sa zarazili a nespúšťali z nich oči. Niektorí dokonca vyzerali naštvane. Ten malý mátožný chalan skríkol niečo ako „Gregguš“ a rozplynul sa.

Percy ľutoval, že sa tiež nevie stať neviditeľným. Po týždňoch samoty mu všetka tá pozornosť nebola príjemná. Držal sa medzi Hazel a Frankom a pokúšal sa vyzerat nenápadne.

„Zdá sa mi to?“ spýtal sa. „Alebo sú to...“

„Duchovia?“ Hazel sa obrátila. Mala zvláštne oči, pripomínali štrnásťkrátové zlato. „To sú lárovia. Bôžikovia domu.“

„Bôžikovia domu,“ opakoval Percy. „Ako to... že sú menší než ozajstní bohovia, ale väčší než bôžikovia bytu?“

„Sú to duchovia predkov,“ vysvetľoval Frank. Dal si dolu prilbicu a odhalil detskú tvár, ktorá sa akosi nehodila k jeho vojenskému zostrihu ani k mohutnej, urastenej postave. Vyzeral ako batola vykrámené steroidmi, ktoré sa dalo k námornej pechote.

„Lárovía sú niečo ako maskoti,“ pokračoval. „Väčšinou sú neškodní, ale takýchto rozčúlených som ich ešte nevidel.“

„Zízajú na mňa,“ postážoval si Percy. „Ten malý duch mi povedal Greggus. Nevolám sa Greg.“

„*Graecus*,“ opravila ho Hazel. „Keď tu chvíľu pobudneš, začneš rozumieť po latinsky. Polobohovia majú na to vrodené vlohy. *Graecus* znamená Grék.“

„A to je niečo zlé?“ nechápal Percy.

Frank si odkašlal. „Možno nie. Máš taký typ pleti, tmavé vlasy a tak. Možno si myslíš, že si naozaj Grék. Pochádza tvoja rodina odtiaľ?“

„Neviem. Ako vravím, prišiel som o spomienky.“

„Alebo možno...“ zaváhal Frank.

„Čo?“ spýtal sa Percy.

„Asi nič,“ odbil ho Frank. „Rimania a Gréci boli starí súper. Rimania niekedy používajú slovo *graecus* ako urážku pre niekoho, kto je cudzí – nepriateľ. Ja by som si z toho nič nerobil.“

No znelo to, akoby ho to poriadne trápilo.

Zastali uprostred tábora, kde sa stretávali dve široké dláždené cesty a tvorili písmeno T.

Cesta vedúca k hlavnej bráne sa volala VIA PRAETORIA. Tá druhá, ktorá sa ťahala stredom tábora, niesla meno VIA

PRINCIPALIS. Pod tými ceduľami viseli ručne maľované ukazovatele ako BERKELEY 5 MÍL; NOVÝ RÍM 1 MÍLA; STARÝ RÍM 7 280 MÍL; PLUTÓN 2 310 MÍL (ten mieril rovno dolu); RENO 208 MÍL a ISTÁ SMRŤ: ROVNO TU!

Na istú smrť to tam vyzeralo dosť čisto a upravené. Budovy boli čerstvo vybielené a postavené na presnom pôdoryse, akoby celý tábor navrhol nejaký úzkostlivý učiteľ matematiky. Kasárne mali zatienené verandy, táborníci tam vylihovali v hojdacích sieťach, hrali karty a popíjali kolu. Každá spoločná spálňa mala vyvesenú inú zbierku zástav s rímskymi číslicami a rôznymi zvieratami – orlom, medveďom, vlkom, koňom a niečím, čo pripomínalo škrečka.

Rady obchodov na Via Praetoria ponúkali jedlo, zbroj, zbrane, kávu, gladiátorskú výbavu, tógy na požičanie. Pred obchodom s vozmi hlásal veľký inzerát: CAESAR XLS S PROTI-BLOKOVACÍM SYSTÉMOM, NA SPLÁTKY BEZ AKONTÁCIE!

V rohu križovatky stála najpôsobivejšia budova – dvojposchodový klin z bieleho mramoru so stĺporadím ako nejaká staromódna banka. Vpredu hliadkovali rímske strážne. Nad vchodom visela veľká fialová zástava so zlatými písmenami SPQR, vyšíťmi na vavrínovom venci.

„Vaše ústredie?“ spýtal sa Percy.

Reyna sa k nemu obrátila. Oči mala stále chladné a nepriateľské. „Vrávi sa tomu *principia*.“

Preletela pohľadom dav zvedavých táborníkov, ktorí ju sprevádzali od rieky. „Všetci naspäť k svojim povinnostiam! Informujem vás na večernom zhromaždení. Nezabudnite, po večeri máme vojnové hry.“

Pri pomyslení na večeru Percymu zaškvrkalo v bruchu.

Z vône pečeného mäsa z jedálne sa mu v ústach zbíhali sliny. Z pekárne na ulici to tu krásne rozvoniavalo, ale pochyboval, že ho tam Reyna pustí.

Dav sa neochotne rozptýlil. Niektorí si čosi šomrali o Percyho šanciach.

„Je po ňom,“ mienil jeden.

„A *tamtí* dvaja, čo ho našli, by si tiež zaslúžili,“ pridal sa iný.

„Hej,“ zamumlal ďalší, „do Piatej kohorty s ním. *Graecus a geekovia*.“

Na tom sa niekoľkí zasmiali, ale Reyna sa na nich zamračila a oni sa stratili.

„Hazel,“ obrátila sa na ňu Reyna. „Pod' s nami. Chcem, aby si nahlásila, čo sa stalo pri bráne.“

„Ja tiež?“ spýtal sa Frank. „Percy mi zachránil život. Musíme ho nechať...“

Reyna sa naňho tak prísne zadívala, až cúvol.

„Spomeň si, Frank Čang,“ oborila sa naňho, „že si sám v *probatii*. Tento týždeň si sa už postaral o dosť malérov.“

Frankovi očerveneli uši. Chytil si doštičku navlečenú na šnúrkou okolo krku. Percy si ju predtým nevšimol, ale vyzeralo to ako olovený štítok s menom.

„Utekaj do zbrojnice,“ prikázala mu Reyna. „Skontroluj inventár. Zavolám ťa, keď ťa budem potrebovať.“

„Ale...“ Frank sa zarazil. „Áno, Reyna.“

Rýchlo zmizol.

Reyna ukázala Hazel a Percymu na ústredie. „A teraz, Percy Jackson, uvidíme, či ti vylepšíme pamäť.“

Principia bola vo vnútri ešte pôsobivejšia ako zvonka.

Na strope sa leskla mozaika Romula a Rema pod ich adoptívnu matkou vlčicou (Lupa tú historku rozprávala Percymu najmenej milión ráz). Podlaha bola z lešteného mramoru. Steny pokrýval zamat, takže sa Percymu zdalo, že sa ocitol v najluxusnejšom stane na svete. Pri zadnej stene boli vystavené zástavy a drevené žrde obité bronzovými medailami – vojenskými symbolmi, hádal Percy. V rohu bol jeden stojan prázdny, akoby hlavnú zástavu odniesli na vyčistenie.

V zadnom kúte viedlo dolu schodisko. Bolo zatarasené železnými mrežami ako dvere väzenia. Percy uvažoval, čo je tam dolu – obludy? Poklad? Polobohovia v bezvedomí, ktorí rozhnevali Reynu?

Dlhý drevený stôl uprostred miestnosti bol pokrytý zvitkami, zápisníkmi, tabletmi, dýkami a veľkou misou s tvrdými cukríkmi, ktorá sa tam akosi vôbec nehodila. Po bokoch stola stáli dve sochy chrtov v životnej veľkosti – jedna strieborná, druhá zlatá.

Reyna zašla za stôl a sadla si na jednu zo stoličiek s vysokými opierkami. Percy by si rád sadol, ale Hazel zostala stát a on mal pocit, že sa to od neho tiež čaká.

„Takže...“ začal.

Sochy psov vycerili zuby a zavrčali.

Percy zmeravel. Proti psom obyčajne nič nemal, no tieto naňho zlostne zazerali rubínovými očami. Ich tesáky vyzerali ostré ako britvy.

„Pokož, chlapci,“ chlácholila ich Reyna.

Prestali vrčať, no Percyho si ďalej prezerali, akoby si ho predstavovali vo vlastnej miske.

„Nezaútočia na teba,“ vysvetľovala Reyna, „ak sa nepokúsiš niečo ukradnúť alebo ak im to neprikážem. Volajú sa Argentum a Aurum.“

„Striebro a Zlato,“ prikývol Percy. Zmysel latinských slov mu naskakoval v hlave, presne ako povedala Hazel. Skoro sa spýtal, ktorý pes je ktorý, kým si uvedomil, že by sa strápnil.

Reyna odložila dýku na stôl. Percy mal nejasný pocit, že to dievča už niekedy videl. Čierne vlasy, lesklé ako vulkanit, si zaplietla do vrkoča na chrbte. Držala telo ako šermiar – uvoľnená, ale ostrážitá, akoby bola pripravená kedykoľvek sa vrhnúť do akcie. Ustarostené vrásky okolo očí ju robili staršou, než asi bola.

„My dvaja sme sa už *stretli*,“ usúdil. „Ale nepamätám si kedy. Prosím, ak mi môžeš niečo vysvetliť...“

„Postupne,“ prerušila ho Reyna. „Chcem si vypočuť tvoju historku. Na čo si *pamätáš*? Ako si sa sem dostal? A neklam. Moje psy nemajú rady klamárov.“

Argentum a Aurum zavrčali, aby potvrdili jej slová.

Percy vyrozprával svoj príbeh – ako sa zobudil v zrúcaninách domu v sonomských lesoch. Opísal obdobie, ktoré strávil s Lupou a jej svorkou, ako sa učil ich reč posunkov a výrazov, ako sa učil prežívať a bojovať.

Lupa mu rozprávala o polobohoch, obludách a bohoch. Vysvetlila mu, že bola jedným zo strážnych duchov v starom Ríme. Polobohovia ako Percy nesú v moderných časoch zodpovednosť za udržiavanie rímskych tradícií – za bojovanie s netvormi, uctievanie bohov, chránenie smrteľníkov a udržiavanie spomienok na impérium. Celé týždne ho trénovala, kým nezosilnel a nebol húževnatý a krutý ako vlk. Keď bola s jeho zručnosťami spokojná, poslala ho na juh s tým, že ak

prežije putovanie, možno nájde nový domov a získa naspäť spomienky. Nič z toho Reynu zrejme neprekvapilo. Vlastne to vyzeralo, že sa jej to vidí celkom normálne – až na jedno.

„Vôbec nijaké spomienky?“ začudovala sa. „*Stále* si nič ne-pamätáš?“

„Iba zahmlené útržky.“ Percy sa pozrel na chrty. Nechcel spomenúť Annabeth. Prichodilo mu to veľmi osobné a vôbec netušil, kde ju nájde. Myslel si, že sa poznajú z tábora – no zdalo sa mu, že tento nie je ten pravý.

A tiež sa mu nechcelo deliť o svoju jediná jasnú spomienku: na Annabethinu tvár, dlhé vlasy a sivé oči, na to, ako sa smiala, ako ho objala a pobožkala zakaždým, keď vyviedol nejakú hlúposť.

To ma teda musela v kuse bozkávať, pomyslel si Percy.

Bál sa, že ak sa s tou spomienkou niekomu zdôverí, vyparí sa ako sen. A to nemohol dopustiť.

Reyna roztočila dýku na stole. „Väčšina z toho, čo opisuješ, je pre polobohov bežná vec. V istom veku si nejako nájdeme cestu do Vlčieho domu. Tam nás skúšajú a cvičia. Ak Lupa uzná, že to stačí, pošle nás na juh, aby sme sa pridali k légii. No nikdy som nepočula o nikom, kto by stratil spomienky. Ako si našiel Tábor Jupiter?“

Percy jej porozprával o svojich posledných troch dňoch – o Gorgónach, ktoré nie a nie umrieť, o starej dáme, z ktorej sa vykľula bohyňa, o tom, ako nakoniec stretol Hazel a Franka v tuneli pod kopcom.

Potom sa pustila do rozprávania Hazel. Opísala Percyho ako statočného hrdinu, z čoho bol trochu nesvoj. Neurobil predsa nič zvláštne, iba odniesol hipisácku žobráčku.

Reyna si ho prezerala. „Na nováčika si starý. Koľko máš rokov? Šestnásť?“

„Myslím,“ pripustil Percy.

„Ak si tak dlho žil sám, bez výcviku a pomoci, mal by si byť mŕtvy. A k tomu Neptúnov syn! Máš silnú auru, láka všetky možné obludy.“

„Hej,“ prisvedčil Percy. „Už som počul, že smrdím.“

Reyna sa skoro usmiala a Percy skoro začal dúfať, že sa situácia obráti k lepšiemu. Možnože je to dievča predsa len človek.

„Pred Vlíčím domom si musel niekde byť,“ usúdila.

Percy pokrčil plecami. Juno povedala niečo o tom, že driel, a on mal *naozaj* nejasný pocit, že spal – možno dlho. Ale nedávalo to zmysel.

Reyna si povzdychla. „No, psy ťa nezožrali, takže asi hovoríš pravdu.“

„Výborne,“ zaškeril sa Percy. „Môžem ísť nabudúce na detektor lži?“

Reyna vstala. Začala sa prechádzať sem a tam pod zástavami. Jej kovové psy ju pozorovali.

„Aj keby som uznala, že nie si nepriateľ,“ rozmýšľala, „nie si typický nováčik. Vládkyňa Olympu sa len tak nezjavuje v tábore a neohlasuje nového poloboha. Keď nás naposledy takto navštívil významný boh...“ pokrútila hlavou. „O takých veciach som počula iba legendy. A syn Neptúna... To nie je dobré znamenie. Najmä nie teraz.“

„Čo je zlé na Neptúnovi?“ spýtal sa Percy. „A ako to myslíš, že najmä nie teraz?“

Hazel k nemu vyslala varovný pohľad.

Reyna sa prechádzala ďalej. „Bojoval si s Medúzínymi sestrami a tie sa už neobjavili tisíce rokov. Rozhneval si našich lárov, oslovili ťa *graecus*. A nosíš zvláštne symboly – to tričko, tie koráliky na krku. Čo znamenajú?“

Percy sa zadíval na svoje obdraté oranžové tričko. Možno bol na ňom kedysi nejaký nápis, ale už vybledol a nedal sa prečítať. To tričko mal už dávno vyhodiť. Bolo poriadne obnosené, ale nedokázal sa ho zbaviť. Pral si ho vo fontánach, v potokoch, ako to šlo, a znovu si ho obliekal. A pokiaľ šlo o náhrdelník, štyri hlinené koráliky zdobili rôzne symboly. Na jednom bol trojzubec. Na ďalšom miniatúrne zlaté rúno. Do tretieho bolo vyryté akési bludisko a ten posledný zdobila nejaká budova – možno Empire State Building? – a okolo nej boli mená, ktoré Percy nepoznal. Tie koráliky si vážil ako fotografie z rodinného albumu, ale nemohol si spomenúť, čo symbolizujú.

„Neviem,“ priznal.

„A tvoj meč?“ chcela vedieť Reyna.

Percy si skontroloval vrečko. Pero sa mu doň vrátilo ako vždy. Vytiahol ho a až vtedy si uvedomil, že ho Reyne ešte neukázal. Hazel a Frank ten meč tiež nikdy nevideli. Tak ako o ňom môže Reyna vedieť?

Lenže bolo neskoro predstierať, že neexistuje... Otvoril pero. Meč vyrástol do plnej podoby. Hazel zalapala po dychu. Chrti znepokojene zabrechali.

„Čo je to?“ spýtala sa Hazel. „Taký meč som nikdy nevidela.“

„Ja áno,“ vyhlásila Reyna temne. „Je veľmi starý – grécky model. Mávali sme niekoľko takých v zbrojnici, kým...“ zarazila sa. „Ten kov sa nazýva božský bronz. Je smrteľný pre obludy rovnako ako imperiálne zlato, ale je ešte vzácnejší.“

„Imperiálne zlato?“ opakoval Percy.

Reyna obnažila svoju dýku. Samozrejme, mala zlaté ostrie. „Tento kov bol v dávnych časoch požehnaný v rímskom Pantheóne. Cisári jeho existenciu prísne tajili – vďaka nemu mohli ich šampióni vraziť obludy, ktoré ohrozovali ríšu. Mávali sme viac takých zbraní, ale teraz... No musíme si vystačiť. Ja mám túto dýku. Hazel má *spathu*, jazdecký meč. Väčšina legionárov používa kratší meč, vraví sa mu *gladius*. Ale tvoja zbraň vôbec nie je rímska. To je ďalšia známka toho, že nie si typický poloboh. A tá ruka...“

„Čo je s ňou?“ zaujímal sa Percy.

Reyna zdvihla predlaktie. Percy si to dovedty nevšimol, ale na vnútornej strane mala vypálený znak: písmená SPQR, skrížený meč a pochodeň a pod ním štyri rovnobežné riadky pripomínajúce notovú osnovu.

Percy pozrel na Hazel.

„Toto máme všetci,“ potvrdila a zdvihla ruku. „Všetci plnoprávni členovia légie.“

Aj Hazel mala písmená SPQR, ale k nim iba jeden riadok a iný emblém: čierny znak pripomínajúci kríž s roziahnutými rukami a hlavou:

Percy si poprezeral vlastné ruky. Niekoľko škrabancov, trochu blata a fľak od syrovej taštičky, ale znaky žiadne.

„Takže si nikdy nebol členom légie,“ usúdila Reyna. „Tie znaky sa nedajú odstrániť. Napadlo mi...“ pokrútila hlavou, akoby chcela tú myšlienku zahnať.

Hazel sa naklonila dopredu. „Ak celý čas prežil sám, možno niekde stretol Jasona.“

Obrátila sa na Percyho. „Nevidel si niekde poloboha ako sme my? Chlapca vo fialovom tričku, so znakmi na ruke...“

„No tak, Hazel!“ okríkla ju Reyna stiesnena. „Percy už toho má tiež dosť.“

Percy sa dotkol špičky meča a ten sa znovu zmenil na pero. „Nikoho ako vy som ešte nevidel. Kto je Jason?“

Reyna obdarila Hazel nazlosteným pohľadom. „On je... *bol* to môj kolega.“ Kývla rukou smerom k druhej prázdnej stoličke. „Légia má zvyčajne dvoch volených prétorov. Jason Grace, Jupiterov syn, bol naším druhým prétorom, kým nezmizol v októbri minulého roka.“

Percy sa pokúšal rátať. Tam vonku sa kalendárom veľmi nezaoberal, ale Juno sa zmienila o tom, že je teraz jún. „Chceš povedať, že tu nie je už osem mesiacov a ešte ste ho nenahradili?“

„Možno nie je mŕtvý,“ pokrčila plecami Hazel. „Nevzdali sme to.“

Reyna sa zaškerila. Percy mal pocit, že ten Jason je pre ňu možno viac ako iba kolega.

„Voľby sa konajú len dvoma spôsobmi,“ vysvetľovala. „Buď légia zdvihne niekoho na štít po veľkom úspechu na bojovom poli – my sme však nijaké poriadne boje nemali –, alebo sa koná voľba večer dvadsiateho štvrtého júna na sviatok Fortuny. To je o päť dní.“

Percy sa zamračil. „Vy tu máte nejakú lotériu?“

„*Fortuna*,“ oznámila Hazel, „je bohyňa šťastia. Čokoľvek sa stane v deň jej sviatku, môže ovplyvniť celý zvyšok roka. Môže táboru priniesť šťastie... alebo *poriadnu* smolu.“

Reyna aj Hazel sa zadívali na prázdny stojan, akoby mysleli na to, čo tam chýba.

Percymu odrazu prebehol po chrbte mráz. „Sviatok Fortuny... Spomínali ho aj Gorgóny. A Juno tiež. Vraveli, že v ten deň bude tábor napadnutý, niečo o veľkej zlej bohyni menom Gaia a o vojsku a o besniacej smrti. Chcete povedať, že ten sviatok je už *tento týždeň*?“

Reyna zovrela prstami rukoväť dýky. „Mimo tejto miestnosti o tom ani necekneš!“ prikázala mu.

„Nedovolím ti šíriť po tábore ďalšiu paniku.“

„Takže je to pravda,“ uhádol Percy. „Ty vieš, čo sa stane? Môžeme to zastaviť?“

Percy sa s týmito ľuďmi stretol iba pred chvíľou. Ani nevedel, či sa mu Reyna pozdáva. Ale chcel im pomôcť. Boli to polobohovia ako on. Mali spoločných nepriateľov. Okrem toho si pamätal, čo mu povedala Juno: v ohrození nie je len tento tábor. Môže byť zničený jeho starý život, bohovia a celý svet. Nech sa blíži, čo chce, je to niečo veľké.

„Už sme rozprávali dosť,“ vyhlásila Reyna. „Hazel, odveď ho na Chrámový pahorok. Nájdí Oktaviána. Cestou môžeš Percymu odpovedať na otázky. Povedz mu o légii.“

„Dobre, Reyna.“

Percy mal toľko otázok, až sa mu zdalo, že mu praskne mozog. Ale Reyna dala jasne najavo, že je po audiencii. Zasunula dýku. Kovové psy vstali, zavrčali a podišli k Percymu.

„Veľa šťastia so znamením, Percy Jackson,“ dodala. „Ak ťa Oktavián nechá nažive, možno sa porozprávame... o tvojej minulosti.“

IV

PERCY

Cestou z tábora mu Hazel kúpila espresso a čerešňový mafin u dvojhlavého obchodníka s kávou menom Bombilo.

Percy vdýchol vôňu koláčika. Káva bola vynikajúca. Keby sa tak mohol ešte osprchovať, preobliecť a trochu sa vyspať, pokladal by to za zlaté časy. Možno dokonca za imperiálne zlaté časy.

Všimol si skupinku detí v plavkách a s uterákmi, ako mieria do budovy s radom dymiacich komínov. Zvnútra sa ozýval smiech a špliechanie, akoby to bol krytý bazén – Percyho obľúbené miesto.

„Kúpele,“ oznámila Hazel. „Možno sa tam pred večerou dostaneš. Ak si ešte nezažil rímske kúpele, poriadne si nežil.“

Percy si nedočkavo vzdychol.

Keď sa blížili k prednej bráne, kasárne vyzerali väčšie a príjemnejšie. Dokonca aj duchovia pôsobili lepšie – mali elegantnejší zbroj a jasnejšie aury. Percy sa pokúšal rozlúštiť zástavy a symboly, ktoré viseli pred budovami.

„Ste rozdelení do rôznych zrubov?“ spýtal sa.

„Tak nejako.“ Hazel sa prikrčila, pretože im nad hlavami preletel niekto na obrom orlovi.

„Máme päť kohort a v každej zhruba štyridsať ľudí. A kohorty sú v kasárňach rozdelené po desať – niečo ako spolubývajúci.“

Percy v matematike nikdy nevynikal, ale skúsil si to vynasobiť. „Chceš povedať, že je vás v tábore dvesto?“

„Asi tak.“

„A *všetci* sú deti bohov? Tí bohovia sa teda činili.“

Hazel sa zasmiala. „Nie všetci sú deti tých *hlavných*. Existujú stovky menej významných rímskych bohov. Veľa táborníkov sú navyše potomkovia z druhej alebo tretej generácie. Polobohovia boli napríklad ich rodičia. Alebo prarodičia.“

Percy zažmurkal. „Deti polobohov?“

„No a? Čo je na tom?“

Percy vlastne nevedel. Posledných pár týždňov mal čo robiť, aby prežil zo dňa na deň. Predstava takého dlhého života, že by človek dospel a mal vlastné deti – tá sa mu videla ako neskuťotný sen.

„Tí potomkovia – dokážu to, čo polobohovia?“

„Niekedy. Niekedy nie. No dajú sa vycvičiť. Všetci najlepší rímski generáli a cisári – vieš, tí všetci tvrdili, že sú potomkami bohov. Väčšinou to bola pravda. Oktavián, táborový augur, s ktorým sa stretneme, je potomok Apolóna. Údajne má veštecké nadanie.“

„Údajne?“

Hazel sa kyslo zaškerila. „Uvidíš.“

Percymu sa to veľmi nepozdávalo, ak má mať ten chlapík Oktavián jeho osud v rukách.

„Takže tie divízie,“ vypytoval sa ďalej, „tie kohorty alebo čo – ste rozdelení podľa toho, kto je váš božský rodič?“

Hazel z neho nespúšťala zrak. „To je ale hrozná predstava! Nie, dôstojníci sami rozhodujú, kam pridelia nováčikov. Keby nás rozdelili podľa bohov, neboli by kohorty vyvážené. Napríklad ja by som zostala sama.“

Percy pocítil, ako ho bodol smútok, akoby sa niekedy predtým ocitol v podobnej situácii. „Prečo? Kto je tvoj predok?“

Nestihla odpovedať, lebo niekto za nimi skríkol: „Počkať!“

Rozbehol sa k nim duch – starý muž s bruchom ako medicínbal a takou dlhou tógou, že sa o ňu v kuse potkýnal. Dobehol ich a lapal dych. Okolo neho blikala fialová aura.

„To je on?“ zasipel. „Nováčik, hoci do Päťky?“

„Vitellius,“ zamračila sa Hazel, „dosť sa ponáhľame.“

Duch zazrel na Percyho, obišiel ho a prezeral si ho ako ojazdené auto. „Ja neviem,“ zašomral. „Do kohorty potrebujeme iba tých najlepších. Má všetky zuby? Vie bojovať? Čistiť stajne?“

„Áno, áno a nie,“ odvetil Percy. „Kto si?“

„Percy, to je Vitellius.“ Výraz na Hazelinej tvári napovedal: *Najmä mu neodporuj*. „Je to jeden z našich lárov. Zaujíma sa o nováčikov.“

Duchovia na neďalekej terase sa chichúňali a pozorovali Vitellia, ako chodí sem a tam, potkýna sa o vlastnú tógu a napráva si opasok s mečom.

„Áno,“ prisvedčil Vitellius, „vtedy v časoch Caesara – teda za Iulia Caesara, vieš – bola Piata kohorta niečo! Dvanásť légia Fulminata, pýcha Ríma! A dnes? Hanba, čo sa z nás stalo. Pozri tu na Hazel, používa *spathu*. Smiešna zbraň pre rímskeho

legionára – to je pre kavalériu! A ty, chlapče – smrdíš ako grécka stoka. Čo si nebol v kúpeľoch?“

„Mal som kopec práce s Gorgónami,“ bránil sa Percy.

„Vitellius,“ prerušila ho Hazel, „musíme pre Percyho získať znamenie, aby sa k nám mohol pridať. Čo keby si zašiel za Frankom? Robí inventúru v zbrojnici. Ty *vieš*, ako veľmi si váži tvoju pomoc.“

Duch nadvihol husté fialové obočie. „Všemocný Mars! Oni nechali chlapca v *probatu* kontrolovať zbroj? To nás zničí!“

Odkráčal po ulici, každých pár krokov sa zastavoval, naprával si meč a tógu.

„To bolo niečo,“ zasmial sa Percy.

„Prepáč,“ ospravedlňovala ho Hazel. „Je trafený, ale patrí k najstarším lárom. V légii je od jej založenia.“

„Vravel jej... *Fulminata*?“ spomenul si Percy.

„Vyzbrojená bleskom,“ preložila Hazel. „To je naše motto. Dvanásť légia fungovala počas celej Rímskej ríše. Keď Rím padol, veľa légii jednoducho zmizlo. My sme odišli do ilegality, riadili sa tajnými rozkazmi od samotného Jupitera: zostať nažive, nabrať polobohov a ich deti, udržiavať Rím v chode. Robíme to odvtedy stále, sťahujeme sa vždy tam, kde je rímsky vplyv najsilnejší. Posledných pár storočí sme v Amerike.“

Aj keď to znelo čudne, Percy tomu ihneď uveril. Vlastne mu to znelo povedome, ako niečo, čo poznal odjakživa.

„A ty si v Piatej kohorte,“ hádal, „ktorá asi nie je najobľúbenejšia?“

Hazel sa zamračila. „Hej. Vstúpila som do nej vlani v septembri.“

„Takže... iba pár týždňov predtým, ako zmizol ten Jason.“

Percy si uvedomil, že sa dotkol boľavého miesta. Hazel hľadela do zeme. Dlhو mlčala, akoby rátala dlažbové kocky.

„Podme,“ ozvala sa nakoniec. „Ukážem ti svoj obľúbený výhľad.“

Vyšli za hlavnú bránu. Pevnosť ležala na najvyššom bode údolia, takže videli skoro všetko.

Cesta viedla dolu k rieke a delila sa. Jedna vetva smerovala na juh cez most a hore do kopca so všetkými jeho chrámami. Druhá cesta sa ťahala severne do mesta, miniatúrnej verzie antického Ríma. Na rozdiel od vojenského tábora okolie pôsobilo chaoticky a pestro, budovy boli nakopené na seba v rôznych uhloch. Aj takto z diaľky Percy videl, ako sa na námestí zhromažďujú ľudia, nakupujúci prechádzajú po otvorenom trhovisku, rodičia s deťmi sa hrajú v parkoch.

„Vy tu máte rodiny?“ spýtal sa.

„Pravdaže,“ prikývla Hazel. „Keď ťa prijmu do légie, slúžiš desať rokov. Potom môžeš odísť, kedy chceš. Väčšina polobohov ide do sveta smrteľníkov. Ale pre niektorých – no, je to tam dosť nebezpečné. Toto údolie je útočisko. Môžeš ísť na vysokú v meste, oženiť sa, mať deti, potom do dôchodku, keď zostarneš. Pre ľudí ako my je to jediné bezpečné miesto na svete. Takže áno, veľa vyslúžilcov sa usadí tu, pod ochranou légie.“

Dospelí polobohovia. Polobohovia, ktorí môžu žiť bez strachu, oženiť sa, založiť si rodiny.

Percy to nedokázal stráviť. Zdalo sa mu to až priveľmi krásne na to, aby to bola pravda. „Ale čo keď niekto údolie napadne?“

Hazel našpúlila pery. „Máme obranu. Hranice sú čarovné.